Nr. 6. 1931.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy. Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36 Redaktor: Franciszek Bąk st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 7 lutego 1931 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 15 listopada 1930 r.

o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nielicujących z godnością człowieka.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 22 marca 1929 r. o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nielicujących z godnością człowieka (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 3, poz. 16) zarządzam co następuje:

Do art. 1.

§ 1. Za nazwiska hańbiące, ośmieszające lub nielicujące z godnością człowieka należy uważać nazwiska urobione od słów, używanych w potocznym języku na wyrazenie o kimś ujemnego mniemania o jego moralnej wartości, nazwiska o brzmieniu powodującem ośmieszenie noszącego je, wreszcie nazwiska pochodzące od nazw takich zwierząt, roślin lub przedmiotów, które ze względu na pewne charakterystyczne właściwości tych zwierząt i roślin lub przeznaczenie użytkowe tych przedmiotów narażają osoby noszące je na żartobliwe uwagi otoczenia, w następstwie czego wymienione nazwiska dla osób używających ich są szczególnie przykre.

Do art. 3.

§ 2. Prośby o zmianę nazwiska, o których mowa w § 1, nie wymagają uzasadnienia.

W podaniu należy wyraźnie zaznaczyć, że prośba o zmianę nazwiska oparta jest na ustawie z dnia 22 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 3, poz. 16). Prośby o zezwolenie na zmianę nazwiska osoby zainteresowane winny wnosić za pośrednictwem właściwego starostwa powiatowego lub grodzkiego, a na terenie Województwa Śląskiego również za pośrednictwem właściwej Dyrekcji Policji.

Do prośby o zmianę nazwiska, która oprócz danych przewidzianych w art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) winna także zawierać wiadomości odnoszące się do stosunków rodzinnych, majątkowych i zarobkowych proszącego, należy dołączyć: metrykę urodzenia, a o ile proszący pozostaje w związku małżeńskim także metrykę ślubu, następnie metryki urodzenia dzieci, które w dniu wniesienia prośby o zmianę nazwiska były niepełnoletnie, wreszcie dowód obywatelstwa polskiego osoby, która prosi o zmianę nazwiska.

Osoby, których małżeństwo ustało przez śmierć jednego małżonka, unieważnienie lub rozwód, winny fakt ten udowodnić przedłożeniem odpowiedniego dokumentu.

Za osoby nie mające zdolności do działań prawnych lub ograniczone w tej zdolności, wnosi prośbę o zmianę nazwiska prawny zastępca, który winien uzyskać zezwolenie sądu opiekuńczego względnie uchwały rady familijnej na wniesienie takiej prośby.

Do art. 4 i 5.

§ 3. Podanie o zezwolenie na zmianą nazwiska podlega w myśl art. 140 i 145 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) opłacie w wysokości 3 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika. Jest wolne od opłaty stemplowej podanie osoby, której stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, mającej podanie załatwić, jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego (art. 142 pkt. 17 powołanej ustawy o opłatach stemplowych).

Akt zezwolenia na zmianę nazwiska podlega opłacie w wysokości 200 zł, przewidzianej w art. 157 pkt. 2 ustawy o opłatach stemplowych.

Władza zezwalająca na zmianę nazwiska może zwolnić petenta od tej opłaty całkowicie lub częściowo ze względu na stan majątkowy lub ze względów natury publicznej (art. 156 ustawy o opłatach stemplowych).

Te same warunki, które decydowały o zwolnieniu od opłat stemplowych podania i aktu zezwalającego na zmianę nazwiska, są dostateczne i dla zwolnienia od obowiązku opłacania kosztów ogłoszeń w Monitorze Polskim o zamierzonej i dokonanej zmianie nazwiska.

Umieszczenie ogłoszeń w Monitorze Polskim zarządza wojewódzka władza administracji ogólnej, o ile możności zbiorowo, raz na kwartał.

Do art. 6.

§ 4. Sprzeciwy należy wnosić bezpośrednio do tej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, która załatwia sprawę zmiany nazwisk.

Do sprzeciwu zgłoszonego przez osobę, która twierdzi, iż ma prawo do używania takiego samego nazwiska jak to, które proszący o zmianę przybrać zamierza, należy dołączyć metrykę urodzenia lub inny dowód, któryby co do siły dowodowej stał narówni z metryką urodzenia.

Jeżeli do sprzeciwu nie dołączono dowodów, wymienionych w poprzednim ustępie, wojewódzka władza administracji ogólnej wezwie sprzeciwiającego się do przedłożenia tych dowodów w terminie czterotygodniowym, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia wezwania.

W razie bezskutecznego upływu tego terminu, sprzeciw jako niepoparty dowodami, nie zostanie uwzględniony.

Sprzeciw, o ile nie pochodzi od osoby mającej prawo do używania takiego samego nazwiska, jakie proszący o zmianę przybrać zamierza, wymaga wyczerpującego uzasadnienia tych ważnych powodów, z jakich go zgłoszono.

Sprzeciwy ostatniego rodzaju władze administracji ogólnej rozstrzygają na podstawie swobodnej oceny.

Jeśli sprzeciwy nie zostały zgłoszone lub jeśli nie zostały uwzględnione, wojewódzka władza administracji ogólnej wyda proszącemu akt zezwolenia na zmianę nazwiska, zarządzając równocześnie dokonanie o tem wpisu w odpowiednich aktach stanu cywilnego, w myśl art. 2 ustawy.

Do art. 7.

§ 5. Pod pojęcie nazwisk historycznych i popularnych podpadają między innemi nazwiska znane i zasłużone w historji, literaturze, nauce, sztuce, na polu zasług wojskowych, politycznych itp. Do nazwisk rozpowszechnionych zaliczyć należy nazwiska, które nie są ani historyczne, ani popularne, nie mniej jednak tak są powszechnie używane, że powstaje trudność stwierdzenia identyczności poszczególnych osób lub rodzin.

§ 6. Od odmownych decyzyj, wydanych przez wojewódzkie władze administracji ogólnej, w sprawach unormowanych ustawą z dnia 22 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 3, poz. 16) przysługuje odwołanie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w myśl przepisów zawartych w w art. 82 i 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Do art. 11.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej do dnia 23 stycznia 1940 roku.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Sławoj Składkowski.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rz. Pol. Nr. 89, z dnia 18. XII. 1930 r.)

WYDZIAŁ POWIATOWY
Katowice.
L. Dz. O. — 238/31.

Pan Minister Przemysłu i Handlu przyznał w dziale samorządów terytorjalnych Powszechnej Wystawy Krajowej Powiatowemu Związkowi Komunalnemu w Katowicach odznaczenie IV. stopnia za rozbudowę urządzeń użyteczności publicznej.

Odznaczenie to nadano Powiatowemu Związkowi w formie srebrnego medalu. Treść dowodu nadania podaję poniżej:

Katowice, dnia 27 stycznia 1931 r.

Prezes
(—) Dr. Seidler.

R P

MINISTER PRZEMYSŁU I HANDLU

DOWÓD NADANIA

DO

Katowickiego powiatowego związku komunalnego

STWIERDZAM NINIEJSZEM, ŻE NA PODSTAWIE ARTYKUŁU 3 ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ Z DN. 17 LISTOPADA 1927 R. O WYSTAWACH I TARGACH GOSPODARCZYCH (DZ. U. R. P. № 102/27 POZ. 884)

NADAŁEM *powyższemu związkowi*
NA WYSTAWIE *Powszechnej Krajowej w Poznaniu w 1929 r.*
ODZNACZENIE: *medal srebrny*
ZA *rozbudowę urządzeń użyteczności publicznej.*

WARSZAWA
DN. *30 września 1929 r.* (pieczęć M. P. i H.) MINISTER
№ H. W. | 6287 | 519. *E. Kwiatkowski*

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 3 grudnia 1930 r.

w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa, Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu, Poczt i Telegrafów oraz Skarbu w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 23 marca 1928 r., dotyczącego wykonania rozporzadzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa.

Na zasadzie art. 6, 9, 10, 13, 14, 16, 20 i 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 roku o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 859) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1928 r. w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa, Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu, Poczt i Telegrafów oraz Skarbu w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 425) wprowadza się następujące zmiany względnie uzupełnienia:

1. Po § 1 dodaje się nowe postanowienie, jako § 1-a o następującem brzmieniu:

„§ 1-a. Obowiązek odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów, obejmuje zarazem obowiązek odstąpienia przedmiotów niezbędnych do ich utrzymania i prawidłowego użytkowania.

W szczególności:

Za przedmioty niezbędne do utrzymania i użytkowania zwierząt pociągowych uważa się uździenice i postronki (łańcuchy);

za przedmioty niezbędne do utrzymania i użytkowania wozów uważa się uprząż, naczynia do pojenia i karmienia zwierząt pociągowych oraz posiadane latarnie, przyczem uprząż może być traktowaną jako oddzielny przedmiot świadczenia;

za przedmioty niezbędne do utrzymania i użytkowania pojazdów mechanicznych uważane są: zapas materiałów pędnych i smarów, wystarczający na przebycie odległości 150 klm. oraz normalnie należące do pojazdu narzędzia, akcesorja, gumy i t. d.;

za przedmioty niezbędne do utrzymania i użytkowania rowerów uważane są normalnie należące do rowerów narzędzia, akcesorja, gumy i t. d."

2. Po § 19 dodaje się nowe postanowienie, jako § 19-a o następującem brzmieniu:

„§ 19-a. Ewidencję koni prowadzą urzędy gminne i magistraty. Na terenie województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części Województwa Śląskiego prowadzenie ewidencji koni może być zarządzeniem wojewody przekazane wójtom, względnie naczelnikom urzędów okręgowych.

Właściwość tych urzędów ocenia się wedle miejsca stałego postoju konia".

3. Przepis § 24 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 24. Właściciele (posiadacze) koni obowiązani są:

1) w czasie użytkowania konia poza obrębem gminy (miasta), w której koń ma miejsce stałego postoju, a w województwach: poznańskiem, pomorskiem i górnośląskiej części Województwa Śląskiego poza obrębem obwodu wójtowskiego, względnie okręgu urzędowego— posiadać przy sobie dowód tożsamości konia lub wręczyć go osobie użytkującej konia;

2) okazywać dowód tożsamości konia na wezwanie organów władz państwowych, urzędów gminnych i magistratów, jak również bez specjalnego wezwania przy poborze, próbnym poborze i przeglądzie koni.

3) przy każdem odstąpieniu praw własności (posiadania) innej osobie:

a) przekazać jej jednocześnie dowód tożsamości konia, który osoba ta obowiązana jest przyjąć;

b) zgłosić w urzędzie prowadzącym ewidencję koni (§ 19-a) w terminie siedmiodniowym, fakt pozbycia konia, z którą to chwilą wszelkie obowiązki, wynikające z niniejszego rozporządzenia, a związane z posiadaniem odstąpionego konia oraz jego dowodu tożsamości, przechodzą na nowego jego właściciela (posiadacza)".

4. Przepis § 25 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 25. Niezależnie od obowiązków, nałożonych w myśl § 24, właściciele (posiadacze) koni obowiązani są:

1) zgłaszać w urzędzie prowadzącym ewidenc-

ję koni (§ 19 a) w terminie siedmiodniowym fakt nabycia konia lub zmianę jego stałego miejsca postoju, przedstawiając jednocześnie dowód tożsamości konia, celem poczynienia w nim zmian;

2) zgłaszać w powyższym urzędzie w terminie siedmiodniowym, inne zmiany dotyczące posiadania konia, jak padnięcie, kradzież lub t. p., przedstawiając jednocześnie dowód tożsamości konia;

3) przedstawiać dowód tożsamości konia przy wszelkich oględzinach sanitarnych, przy wprowadzaniu na targowiska (targi, jarmarki, pokazy, przetargi publiczne), przy załadowaniu do wagonów kolejowych, na statki i t. d. celem uzyskania adnotacji o stanie zdrowotnym konia;

4) w razie wyprowadzenia konia za granicę Państwa — przedstawić dowód tożsamości konia w urzędzie celnym;

5) w razie zniszczenia, zgubienia lub kradzieży dowodu tożsamości konia, najdalej do dni siedmiu, donieść o tem urzędowi prowadzącemy ewidencję koni w celu uzyskania odpowiedniego zaświadczenia, i wnieść podanie o wydanie duplikatu".

5. Po § 25 dodaje się nowe postanowienie, jako § 25-a o następującem brzmieniu:

„§ 25-a. Duplikat dowodu tożsamości konia będzie wydawany przez rejonowego inspektora koni na podstawie wniesionego podania, do którego należy dołączyć zaświadczenie o zgłoszeniu zniszczenia, kradzieży lub zguby dowodu tożsamości konia, a nadto w wypadkach zagubienia lub kradzieży, — dowód unieważnienia, ogłoszonego jednorazowo w Dzienniku Wojewódzkim właściwego województwa. Duplikat dowodu tożsamości konia podlega opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 157 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).

Dokonywanie jakichkolwiek zmian i poprawek w dowodzie tożsamości konia przez osoby nieuprawnione do tego—będzie uważane za zniszczenie dowodu tożsamości i pociąga za sobą obowiązek uzyskania duplikatu, niezależnie od pociągnięcia winnego do odpowiedzialności karnej".

6. Przepis § 42 otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie zarządzenia poboru, obowiązani są właściciele lub posiadacze zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów, podlegających poborowi, dostarczyć je wraz z przedmiotami niezbędnemi do ich utrzymania i prawidłowego użytkowania określonemi w § 1-a niniejszego rozporządzenia, oraz z dokumentami ewidencyjnemi, na miejsce i termin, wskazane w planie poboru lub w wezwaniu imiennem.

Właściele (posiadacze) zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów, powinni w miarę mozności przedstawić również komisji poborowej znajdujące się w ich posiadaniu dowody, stwierdzające wartość (cenę nabycia) przedmiotu świadczenia".

7. Ustęp pierwszy § 53 otrzymuje następujące brzmienie:

„Do ogólnego szacunku pobranego przedtu świadczenia wchodzi wynagrodzenie za odstąpione Państwu na własność:

a) wraz ze zwierzętami pociągowemi—uździenice i postronki (łańcuchy);

b) wraz z wozami—latarnie, oraz naczynia do pojenia i karmienia zwierząt pociągowych;

c) wraz z pojazdami mechanicznemi — materjały pędne i smary, wystarczające na przebycie odległości 150 klm oraz normalnie należące do pojazdów narzędzia, akcesorja, gumy i t. p.;

d) wraz z rowerami — normalnie należące do rowerów narzędzia, akcesorja, gumy i t. p."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Minister Spraw Wojskowych:
(—) J. Piłsudski.
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Sławoj Składkowski.
Minister Rolnictwa:
(—) Leon J. Połczyński.
Minister Robót Publicznych:
(-) Matakiewicz.
Kier. Min. Przemysłu i Handlu:
(—) E. Kwiatkowski.
Minister Poczt i Telegrafów:
(—) Boerner.
Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rz. Pol. Nr. 94 z dn. 31. XII. 1930 r.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 29 stycznia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

(dokończenie).

Załącznik Nr. 17 do rozp. Min. Roln. z dnia 29 stycznia 1929 r. (poz. 305).

Nieszkodliwe usuwanie mięsa, uznanego za niezdatne do spożycia.

Nieszkodliwe usuwanie mięsa niezdatnego (całych sztuk zwierząt, części ich i narządów) uskutecznia się przy zastosowaniu następujących zabiegów:

1) gotowania w wodzie lub w parze do zupełnego rozgotowania mięsa,

2) działania środknmi chemicznemi do zupełnego rozpadu mięsa,

3) spalenie na popiół,

4) zagrzebania (zakopania).

Przy zastosowaniu zabiegów, wymienionych powyżej w pkt. 1, 2 i 3, unieszkodliwienie mięsa jest najpewniejsze, najwięcej zaś wskazane są zabiegi, wymienione w pkt. 1 i 2 ponieważ umożliwiają uależyte wykorzystanie mięsa na cele techniczne.

Gdzie nie można zastosować zabiegów, wymienionych w pkt. 1, 2 i 3, z konieczności należy ograniczyć się do zagrzebania (zakopania). Przed zakopaniem mięso należy ponacinać jaknajgłębiej i nacięcia zasypać wapnem albo zalać naftą, nieoczyszczonym kwasem karbolowym lub innemi środkami uniemożliwiającemi spożycie mięsa.

Przy zakopywaniu należy ściśle przestrzegać, aby mięso było pokryte warstwą ziemi, grubą conajmniej na 1 m.

Do zakopywania niezdatnego mięsa należy wyznaczyć miejsca odosobnione, możliwie wysoko położone, suche, znajdujące się zdala od siedzib ludzkich, dróg publicznych, stajen, studzien i wodopojów, naturalnych zbiorników wody i pastwisk. Do tego celu w szczególności nieodpowiednie są grunta:

1) zawierające glinę lub próchnicę,

2) położone w pobliżu źródeł,

3) przeznaczone do wybierania piasku i żwiru,

4) posiadające wysoki poziom wody zaskórnej (na głębokości 2 metrów i wyżej).

Miejsce przeznaczone do zakopywania mięsa należy odgrodzić lub obwałować w sposób uniemożliwiający dostęp zwierząt.

Jeżeli zakopywanie mięsa odbywa się na grzebowiskach gminnych, zwłaszcza odległych, należy stosować konieczne środki ostrożności, w szczególności mięso przed odesłaniem na grzebowisko należy ponacinać i zasypać lub zalać środkiem uniemożliwiającym spożycie.

Przewóz mięsa na grzebowisko, jak również do rakarni lub do zakładów, w których mięso ma być poddane przeróbce na cele techniczne, winien się odbywać w zamkniętych wozach lub pod konwojem.

Załącznik Nr. 18 do rozp. Min. Roln. z dnia 29 stycznia 1929 r. (poz. 305).

Oczyszczanie i odkażanie.

Nacinania części chorobowo zmienionych należy zaniechać w wypadkach, gdy już bez nacinania można rozpoznać chorobę i stopień jej rozprzestrzenienia w poszczególnych narządach.

W celu oczyszczenia i odkażenia należy.

1) noże, a w razie potrzeby również i pochewki do noży, dokładnie oczyścić i wygotować w 2%-ym rozczynie sody. Trzonki noży, mające szczeliny i szpary, należy zniszczyć;

2) ręce dokładnie umyć w ciepłej wodzie mydłem i, o ile możności, szczotką;

3) w razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub jej podejrzenia, a przedewszystkiem w wypadkach księgosuszu, wąglika, szelestnicy, zarazy dziczyzny i bydła rogatego, nosacieny, pryszczycy, ospy owczej i wścieklizny, należy natychmiast po ukończeniu badania oczyścić obuwie, odzież, obnażone części ciała i ręce według obowiązujących przepisów oraz odkazić 2% rozczynem kwasu karbolowego, lizolu lub kreoliny, a w razie braku tych środków spirytusem lub wódką.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 32 z dnia 17 maja 1930 r.)

Druk. J. Eichborn, Katowice.